

közé, vakkantott valamit a kocsisnak, indultak. Kikanyarodtak a szilvafák közül. A doktor úr cigarettájának picinyke, vörös parazsa egészen a szomszéd tanyáig világított az éjszakában. Ott aztán kihunyt. Ők visszamentek a tanyába, az apa elment aludni az istállóba, ahogy szokott, a lánya pedig végrehajtotta az orvos utasításait.

Másnap reggel a kihűlt szobában újra becsavarta a kis testet a pólyába, és visszafektette az anyja mellé az ágyba. Együtt ravatalozták fel, közösen siratták meg, ugyanabba a koporsóba fektették őket. Nem maradt életben, az orvos egy kicsit rásegített. Amikor beszámolója végére ért, zárásul így fogalmazott. A nagyanyám azt kérte az anyámtól, menjen el a temetőbe, ő nem látogatja a sírt, vigyen ki helyette két csokor virágot. Anyám eleget tett leendő anyósa kérésének. Azt mondta, az anya nevét és az évszámokat megtalálta a kövön, de a gyermekekre semmi sem utalt. Nem jutott idő a keresztelőre, neki nem volt neve.

A nagyanyám megélte a rendszerváltást. Felfogta, mi történik, értette, hogy újra visszatérnek a földek, nem is alacsony aranykorona-értéken, de az ő élete akkorra végleg véget ért. Volt még néhány jó éve a városban, a gyermekei tényleg nagyon szerették. Amikor meghalt, nem vettek neki új sírhelyet, megváltották számára, maguknak újabb huszonöt évre a régit. Szép gondolatnak tartották, hogy a gyermek, ahogyan egyszer majd ők is, az édesanyjával nyugodjon. A régi földeket az unokatestvéreim művelik.

Potozky László

TIGRISCSÍKOK

Regényrészlet

Huszonkettedik születésnapomra úgy döntöttem, meglepem magam egy prostituálttal. Nem mintha rászorultam volna, hogy fizessek a szexért, másodéves voltam a pszichológián, több mint hetvenfős évfolyamomon csak négy fiú volt rajtam kívül, és egyikük sem jelentett különösebb konkurenciát számomra. De hiába válogathattam szinte kényemre-kedvemre könnyűvérűbb évfolyamtársnőim között, jó ideje hiányoltam azt a mocskosságot, amit egy hagyományos kufirc, lehetett bármilyen futó és állatias, képtelen volt megadni nekem. Habár az anyáméktól kapott havi apanázsoktól nem repedt szét a bukszám, nem kellett az olcsó, aluljáróbéli lotyókkal beérnem, a lakbéren és a rezsin kívül alig költöttem valamire, általában szárazat ettem és keveset, kocsmázni ritkán jártam, barátaim nem nagyon voltak, egyedül a lakótársaimmal, Mézsgálval meg Basszerrel ápoltam haverinek nevezhető viszonyt, de legtöbbször őket is eléggé nehezen viseltem el.

Így hát egyedül töltöttem a születésnapomat. Reggel a kelleténél fél órával hamarább ébredtem, anyám csörgetett, hogy felköszöntsön, és ezredszerre is elmesélje harminchat órás vajúdása történetét. Tompa voltam és morcos a kialvatlanságtól, ez kivételesen jól jött, amikor később, kétszer kétórányi fejlődéslelektan és pszichodiagnosztika után még a csoporttársnőim győzködésrohamát is vissza kellett vernem: arra akartak ráven-

ni, este menjek velük egy belvárosi klubba silent partyzni, mert buli nélkül nem buli a szülinap, ahhoz túl fiatal vagyok, hogy ne legyen kedvem ünnepelni, én meg egyre idegesebben ismételtém el, inkább megspórolnám ezt a hepajt a májammal, mostanában úgyszólván strapáltam eleget, és komolyan félek, hogy az a szúrás a lengőbordáim alatt nem az eltévedt gázok miatt jelentkezik napi rendszerességgel. Kicsit sajnáltam, amiért ezzel az ócska maszlaggal ráztam le őket, de tudtam, ha hagyom magam meggyőzni, és fejhallgatóval a füleimen hülyülni kezdek azon a süket bulin, két-három környi tequila után könnyen megtörténhet, hogy egy óvatlan pillanatban beráncigálom valamelyiküket a végére, és akkor lőttek az ajándékomnak.

Már alkonyat előtt eljöttem otthonról, nem bírtam tovább a számítógép előtt ülni. Jobb híján a Facebookon töltöttem a délutánt, le-fel görgettem az üzenőfalam, s amint megjelentek, azonnal beléjkoltam az évek óta nem látott ismerősök meg vadidegenek jókívánságait. Aztán pornóoldalakat nézegettem, tétlenül bámultam a hálóharisnyába csomagolt combokat, a lufivá pumpált melleket, hallgattam a hangos, erőltetett nyögdecselést, és arra gondoltam, velem is történhetne végre valami ilyesmi.

Villamossal mentem be a központba, pedig tudtam, jó pár órát kell várnom még, amíg feltűnnek. A várfal maradványa mellett, a sarkon volt az a park, ahol péntek és szombat estéknél látni lehetett őket, ilyenkor nagy volt a zsongás a környékbeli klubok körül, zavartalanul járkálhattak a sétányokon, az érdeklődőkön kívül senki sem törődött velük. Ruházatukkal nem rítottak ki, jóval diszkrétebben öltöztek, mint a flitteres miniszoknyában és platformcipőben tipegő diszkrét királynők, akikkel délután még, könnyen lehet, ugyanazon a kurzuson unatkoztak együtt, annyi különbséggel, hogy ők talán kevésbé várták az estét. Mert hiába voltak egyetemisták, a hétfői éjszakákon, míg mások zsinórban gurították le a shotokat, és megszállottan vonaglottak a dubstepre, ők a fák árnyékában várakoztak, és férfiakat szólítottak le. Csak annyiban különböztek a hivatásosoktól, hogy szigorúan fenntartották maguknak a választás jogát, nem vihettek haza őket minden jöttment, idősebb fazonok például szóba sem jöhettek, egyetemista fiúk annál inkább, különösen a szimpatikusabbja, igyekeztem én is a lehető legjobban kicsípni magam, nem volt kedvem az egész éjszakát a szabad ég alatt tölteni.

Mégis, először úgy tűnt, nem lesz szerencsém. Jóval sötétedés előtt a legforgalmasabb helyen, a park bejáratánál ültem le egy padra, több lány is elsétált előttem, néhánynak sikerült elkapnom a pillantását, de egyikük sem szólított le. Hogy véletlenül járnak arra, vagy egyszerűen nem tetszem nekik, nem tudtam eldönteni, abban viszont biztos voltam, bármelyiküket szívesen hazavinném – nem a szépséget kerestem én aznap este. Időközben teljesen elfeketedett az ég, a közlekedési lámpák kásásan hunyorogtak a ködben, hosszú kocsisor araszolt az úton, benzinszag volt és januárhoz képest enyhe idő. Már a sétányok mentén is foglaltak voltak a padok, elmosódott alakok ültek mindeniken, gallérba sülyesztett arcuk nem látszott, csak az, ahogy durcásan összehúzzák magukon a dzsekit, amint megéreztek, hogy nézem őket.

Szemben velem, az út túloldalán, egy régi bérpalota alagsorából fény, basszuslöketés és gőz szivárgott ki. A bepárasodott, járdára néző ablakokban olykor felbukkant egy-egy fej, verejtékben fürödtek az arcok, a stroboszkóp villogása pedig még undorítóbbá tette őket. Aztán nyílt az ajtó, a zene recsegve zúdult az utcára, semmiképp sem silent party volt odalent, ezért is lepődtem meg, amikor a lépcsősor tetején a csoporttársnőim jelentek meg. Hajukat lelapította az izzadság, ruhájuk csatakosan tapadt a bőrükhöz, biztosan levegőzni jöttek fel; hangosan viháncoltak-tántorogtak, rendesen

be voltak állva, fogalmam sincs, hogyan vehettek észre az út túloldalán. Először izgatottan kapkodták a fejüket, és mutogattak felém, majd ahogy meggyőződtek, tényleg én vagyok az, integetni kezdtek, de én úgy tettem, mintha nem venném észre őket, hosszan elbámultam balra, hirtelen nagyon érdekelni kezdett az utca végén évek óta befejezetlenül álló építkezés. Ekkorra már a nevemet kiabálták, meg hogy mire várok, menjek át hozzájuk, ne tegyem a hülyét, mígnem egyikük, anélkül, hogy szétnézett volna, lelépett a járdáról, és felém indult.

Majd azt mondom nekik hétfőn, hogy összetévesztettek valakivel, gondoltam, és felugrottam a padról. A park belseje felé menekültem, ellenséges férfitekintetek akaszkodtak belém minden irányból, a csoporttársnőmnek bezzeg sokkal barátságosabbak jutottak, amint elhaladt a padok előtt, és utánam sietett. Szerencsére vastag volt a köd, sikerült azelőtt leráznom, hogy kiértem volna a parkból, cipője kopogásából hallatszott, megtorpan, bizonytalanul toporog egy ideig, hamarosan pedig visszaindul az utca felé, de én a biztonság kedvéért még mentem előre pár tíz métert, és befordultam a sarkon.

A tömbhátsor mögött nem égtek az utcalámpák, egyedül a járda mentén parkoló autók számtáblája derengett a félhomályban. Egy alacsony fémkerítésre ültem, a közelben transzformátorház zúgott csöndesen, elhatároztam, várok öt percet, hátha addig felszívódnak az ünneprontók, de aztán rájöttem, fölösleges visszamennem, valószínűleg már abban a pillanatban elfoglalta valaki a helyem, hogy felálltam. Sem körömolló, sem egyéb vágóeszköz nem volt nálam, a telefonomat vettem elő, és mérgemben pasziánszozni kezdtem. Az első körben a helyére került a kártyák harmada, egész jól álltam, az ászaim is megvoltak mind, nem hallottam közeledni, csak arra kaptam fel a fejem, hogy megszólít, engem vársz?

Először nem a szemébe néztem: túl vastag volt az ajkához a patkó alakú, végein gömbökkel díszített, fényes piercing. A nyelvét kidugva játszadozott vele, hallatszott, ahogy a fém odakoccan a fogához, ezen kívül semmi kurvás nem volt benne, tarka poncsójával, horgolt tarisznyájával olyan volt, akár egy lelkiismeretes gyogyepedagógus. Hangja rekedtes volt az izgalomtól, hiába próbált kacér lenni, a megszólítás inkább félősnak jött ki, látszott rajta, nincs túl sok gyakorlata, vagy egyszerűen képtelen hozzászokni a leszólítgatáshoz. Ettől kicsit elbizonytalanodtam, jobban örültem volna egy tisztességgel bejártott szukának, mint egy ilyen hamupipókének, de azért feleltem neki, nem tudom, mondtam (mármint hogy őt várom-e vagy sem), és felálltam a kerítésről.

Szóltanul jöttünk ki a tömbházak mögül, a telefonomat nyomkodtam, zavart a szorongása. Elhaladtunk a park mellett, a sövény takarásából szűkszávú, feszélyezett beszélgetés foszlányai szűrődtek ki. Mintha a sunyi neszeket akarná túlkiabálni, váratlanul szólalt meg és hangosan, hová megyünk? Gyalogolhatunk is, az nincs messze, ajánlotta most már csöndesebben, miután elmagyaráztam neki, merre lakom, de én az első taxit leintettem, túlságosan romantikus lett volna a séta a téli éjszakában.

Mézga meg Basszer hazautaztak a hétvégére, az enyém volt az egész lakás. Jóformám be sem csuktam az ajtót, máris szólt, ne zárjam be; sem a poncsóját, sem a tarisznyát nem akasztotta fel a fogásra, csizmásan ment be a szobába, látszott rajta, fél. De amint beléptem utána, teljesen megváltozott, a villanyt sem kapcsolta le, vetközni kezdett, hagyd csak, mondtam, és azt sem engedtem, hogy térdig érő bőrcsizmáját lehúzza. Ekkor leült az ágyra, értetlenkedve nézett rám, jobb nem jutott eszembe, amivel oldhatnám a feszültséget, születésnapom van, mondtam.

Sokszor hallottam ezt, húzta el a száját.

De nekem tényleg, vettem elő a személyimet a pénztárcámból, látod?

Szép neved van, mondta, olyan lengyeles, nem? Majd elnevette magát, biztos, hogy te vagy ez a fényképen?

Ja, a gimiben még metálos voltam.

Csak voltál?

Aha.

Pedig jól áll neked a hosszú haj, kár érte.

Visszaadta a személyit, de én rögtön félredobtam, és közelebb léptem hozzá. Kigomboltam a nadrágom, az árnyékom teljesen elborította, kicsi lett tőle és még gyámoltalanabb. Lehet így?, kérdeztem. Végül is szülinapod van, nyúlt be a bokszerembe, de én megállítottam a kezét, és a piercingjére mutattam. Azzal nem lesz baj?, kérdeztem, mire ő elmosolyodott, és félrehajtotta alsó ajkán a kis ezüstpatkót.

Alig kezdte el, toltam is félre a fejét, féltem, túl hamar el fogok menni. Felrántottam az ágyról, az asztal felé taszítottam, jó lett volna, ha egy kicsit ellenkezik, de szégyelltem megkérni rá. A nyakam köré kulcsolta a karját, hagyta, hogy alányúljak és felültessem az asztalra, a számítógép billentyűzete megreccsent a fenekem alatt. Térdfig letoltam a nadrágját, félrehúztam a bugyiját, lábát a vállamra emeltem. Vaskos bőrszaga volt a csizmának, a sarok nyomta a vállam, sűrű, hullámos haja szétomlott az asztalon, eltakarta az arcát – csak a teste volt ott.

De hiába örültem, nem tartott sokáig. Túlságosan könnyen hatoltam belé, és alig mozdultam párat, máris meglágyultam a csalódottságtól, nedves volt és puha, nem bírtam elviselni, hogy kívánja. Dühömben egyik pillanatról a másikra begyorsultam, nem érdekelt, milyen mélyre mennek egyre durvább lökéseim, akartam, hogy rossz legyen, akartam, hogy fájjon neki, de ő ahelyett, hogy felszisszenne vagy legalább a fájdalom legkisebb jelét mutatná, az asztal szélébe kapaszkodott, és nyögdcélni kezdett, sőt, a csípőjét is felemelte, hogy jobban hozzáférjek, mert meg sem próbálta betölteni a szerepét, nyíltan lesajnálta, hogy születésnapom van, zihálása egyre erősödött, nem sok volt hátra neki, talán pár lökés csupán, amikor hirtelen kicsusszantam belőle, és ugyanazzal a lendülettel vissza, ezúttal viszont a fenekébe.

Megfékezhettem volna a mozdulatot, de nem tudtam abbahagyni. Először úgy tett, mintha nem fájna neki, összeszorította a száját, talán valaki másra gondolt, tűrte, aztán nyöszörögni kezdett, álljunk le, mondta, de én csináltam tovább vadul, mintha verekednék, csak így tudtam olyanná tenni a születésnapomat, amilyennek eredetileg elképzeltem. Fáj, mondta, elég, én meg minden erőmmel azon voltam, hogy leszorítsam a csípőjét, muszáj volt benne maradnom még egy lökésnyit, még egyet, még egy utolsót, engedd, kérlek, könyörögtem, csak még egy kicsit, még egy kicsit, ez az. Egészen közel kerültem a végéhez, remegett a térdem, és a karom is elgyengült, ezt használta ki, valahogy sikerült lerántania vállamról a lábát, és a mellkasomnak támasztania a csizmája talpát, majd egy erőteljes rúgás, és kizasztott magából. Hátratántorodtam, nekizuhantam a szekrénynek, a padlóra csúsztam, és onnan néztem, ahogy letolt nadrággal és elnyúlt bugyival rohan kifelé a szobából. Kis híján elesett, a küszöbben is megbotlott. Nadrágszűj csatjának zörgése hallatszott be az előszobából, végül ajtócsapódás, utoljára a fenekét láttam, a farpofái közti résből halványbarna, nyákos anyag kenődött szét.

Végignéztam magamon, és észrevettem, rajtam még több van belőle. Olyan volt, mintha az enyém lenne, olyan volt, mintha én lennék az. Feltápáskodtam, kimentem

a konyhába, az ablakból láttam, amint végigsiet az utcán. Nehezen járt, mintha sírt is volna, a neonlámpák több oldalról terítették rá a fényt, árnyéka nem volt. Utána akartam kiáltani, hogy legalább a pénzért jöjjön vissza, de a galuska már ott szorított a torkomban.

A végén bőgtem el magam. A fejemet és a csempézett falat öklöztem, majd jó mélyen belekarcoltam körömollóval a combomba, egy újabb párhuzamost a többi mellé, ettől egy kicsit lenyugodtam. Miután vécepapírral felitattam a vért, visszasántikáltam a szobába, beütöttem egy pornóoldal címét a Mozillába, és taláalomra rákattintottam az egyik jelenetre. A billentyűzeten ott volt a fenéke nyoma, néztem egy darabig a képernyőt, de nem tudott érdekelni. Aztán beleszagoltam a tenyerembe, még mindig ott volt a szaga. Mélyet szippantottam belőle, kikapcsoltam a számítógépet, és egyedül fejeztem be azt, amit eredetileg ketten kezdtünk el.

Aztán ismét jött a bőgés és a körömolló.

Gergely Borbála

ISMERETLEN VIHAR

Vizes lepedőket csapkod testünkhöz a szél,
mintha negatívot venne rólunk.
De benned villámlik, és félek, hogy még így is lángra kapnak.
Nem akarom hallani, amit a vihartól megvadult lovak nyerítése elnyom.
Tátogsz – a kerti tó alján meghúzódo díszhalak.

Tudom, ide csak a dátumok szerencsétlen alakulása miatt
költöztünk együtt, a futár nem a nevet és a hászámot,
hanem a napot rontotta el, és egy héttel előbb hozta a 17 rózsatövet, másnak.
Ezért nem jött el anyám segíteni, ezért vágattad el talaj felett az ecetfákat,
ezért nem foglaltál szállást a szokásos évi síeléshez.
Nem akarom, hogy kimondd, a vetélés miatt vártál ez ideig,
így is átította, feszíti, húzza bőrömet a szájalmad.
Szeretnék bejutni a házba, egy kivilágítatlan udvar
ismeretlen járdakövein.

Az istállók elcsendesedtek,
a liget csonkolt fatörzsei közé feszített függőágyból még csöpög a víz,
szokatlan madárhangok – később félalomban töltött perceim aláfestő zenéje.
Kézfejem fodrozódik a bőre alatt megfeszülő inak mozgásától,
akár a szomorúfűz alatt összegyűlt víz felszíne, ahogy sietve gépelek.

A taxi ablakából, a lépcsőház üvegtégláin át még látom, hogy felkeltél.